

[Nør Christensen]

kort og klart: omfanget af et sovjetisk monopol på atombevæbnede mellemdistanceraketter rettet mod Europa. Man må derfor håbe og tro, at den sovjetiske afbrydelse af forhandlingerne i Genève ikke kan være andet end midlertidig, og man kan kun håbe, at den fremstrakte hånd vil blive modtaget, så der kan blive nye forhandlinger.

Jeg vil håbe, at man i tiden, indtil forhandlingerne genoptages, først og fremmest vil arbejde for, at der ikke bliver kølige vinde, så fronterne stivner på grund af dette INF-problem. Vi ønsker ikke kold krig mellem Øst og Vest. Stockholmkonferencen om tillids- og sikkerhedsskabende foranstaltninger er blevet tillagt stor betydning, og det er derfor, de vestlige lande for ganske nylig har skitseret et nyt initiativ ved forhandlingerne i Wien om gensidige og balancerede styrkereduktioner på det konventionelle område.

Vi har haft adskillige debatter på det sikkerhedspolitiske og udenrigspolitiske område, men jeg tror ikke, at nogen socialdemokrater, uanset om de er til højre eller til venstre, på noget tidspunkt glemmer, at NATO kom til verden, ikke fordi vi i Danmark gerne ville have det, men som noget uundgåeligt, som en nødvendighed. Danmark var i og for sig født medlem af NATO, for vi ligger nærmest Sovjet, vi er mest truede, og vi bliver daglig truet, det ved vi. Det ved enhver, der har med disse ting at gøre, og derfor er det så vigtigt, at der ikke på noget tidspunkt opstår den mindste tvivl om, at det land, der har mest brug for alliancen i NATO, ikke er et, der bare hænger på og håber på, at de andre klarer det for os, mens vi selv ingen forpligtelse har.

Jeg er sikker på, at vi får en fornuftig debat om disse ting, og at tingene vil vise, at vort medlemskab af NATO ikke bare er formelt, men også reelt.

Arentoft (FP):

Jeg vil gerne sige tak til udenrigsministeren for besvarelsen af forespørgslen fra socialdemokratiet og starte med at citere noget fra ministerens besvarelse, fra indledningen, som jeg synes er så godt, at det fortjener at blive gentaget. Det drejer sig om INF og Norden som atomvåbenfri zone:

»De må debatteres i den bredere sammenhæng, hvori de hører hjemme, og de må

navnlig debatteres i en stadig dialog med vore allierede, hvis synspunkter vi må tillægge særlig vægt.«

Netop fordi vi ønsker, at de skal være vore allierede – det vil sige, at de skal være villige til at sætte deres sikkerhed på spil for vor skyld – kan dette spørgsmål ikke kun drøftes under en dansk synsvinkel.

Dette er selvfølgelig ikke efter regeringens opfattelse ensbetydende med, at vi ikke selv kan foretage os noget som helst, og at der skal være blokeret for ethvert selvstændigt initiativ eller enhver national holdning, men det betyder, at vi ikke handler, som om vi var os selv nok. Vort medlemskab af NATO er i sig selv et udtryk for, at det er vi ikke. Det understregede den foregående taler, hr. Nør Christensen, meget tydeligt.

NATO har siden 1950erne accepteret, at Danmark ikke vil modtage atomvåben under de nuværende omstændigheder, dvs. i fredstid. Hvis Danmark på forhånd afskriver mulighederne for at modtage atomvåben i en krise- eller krigssituation, kan det betyde, at Danmark må forlade NPG, altså den nukleare planlægningsgruppe, og det vil sige, at vi ikke får de informationer, som man normalt får ad den vej, og det kan resultere i, at vi helt må gå ud af det militære samarbejde i NATO. Det er efter min mening en helt uacceptabel situation. Vi må også opgive enhedskommandoen, Østersøkommandoen eller BALTAP, som det hedder. Kort sagt: det vil totalt ændre grundlaget for hele forstærkningsproblematikken.

Alene af den grund kan jeg meddele, at vi siger nej til begge de foreslåede dagsordener, selv om der er enkelte punkter i dem, som vi absolut synes er særdeles fornuftige, f.eks. at støtte et internationalt forbud mod produktion, oplagring og anvendelse af kemiske og bakteriologiske våben.

Vi lægger derimod Danmark blot, og jeg vil henlede opmærksomheden på de tre tidligere selvstændige stater, randstaterne Estland, Letland, Litauen; de er i dag sovjetrepublikker, og man har faktisk helt glemt, at de engang var selvstændige stater. Man kan stille det spørgsmål, som jeg har stillet flere gange her: hvornår står Danmark for tur? Er det det, vi ønsker? Vil vi gerne fejles ind under jerntæppet?

I Politiken i lørdags, den 28. april 1984, var der et interview med Flora Lewis, der er